הדברים הקטנים עושים את החיים

זהו, נגמרו החגים, ברוך השם. יהיה עכשיו שקט ממש עד לראש השנה. טוב, ל"ג בעומר זה חג רק למתחתנים ושבועות זה החג של עוגות־הגבינה. החיים שלנו יפסיקו להיות חגיגיים עד ספטמבר ו... גם זו חגיגה של ממש.

● ● ●

ביום העצמאות ניצח ערוץ 2 את הטלוויזיה הישראלית בגרול. ערב להקת הנח"ל לדורותיה, ששודר בערוץ השני, היה פנינת יום העצמאות. כן, אף יותר טוב מהסרט הדביליד"ר נו ואף יותר מחידון התנך.

מי שאמר, שמטאטא חרש מטאטא טוב יותר, ידע, כנראה, על מה הוא מדבר. כבר שמעתי שיש מיסחר בקלטת של ערב להקות הנח"ל. לא, החלק שכולם התקוטטו עם גנרי לא הוכנס לשידור. חבל.

● ● ●

אגב, כל פעם מפליא אותי מחדש, איך ילדים, שגדלים בבית שלי, לא מסוגלים להצטרף בשירה ל„יודע חקלאי פיקח, והוא הנחיל זאת לצבא, שאת הזן יש לשבח ולהטיב בהרכבה". ואפילו „תנו לשמש לעלות, לבוקר להפציר", נשמע להם כמו שיר מתוך ההגדה של פסח. תחת זאת הם יודעים את המילים של שירי מדונה.

אותי זה מעצבן — מה אני יכולה לעשות?

● ● ●

חברת סטע משווקת עכשיו בארץ קפה פילטר מסוג סאס, תוצרת בלגית. מי שהיה פעם בבלגיה ושתה שם קפה, יודע שהבלגים מבינים בקפה. לי, באופן אישי, יש עכשיו משבר אמיתי בנושא זה. מצד אחד, נס־קפה ענית, שנפשי קשורה בו כבר 20 שנה, ומצד שני, הקפה הבלגי הזה, שגורם לי תענוג עם כל לגימה. פתרתי את הבעייה, כמו שאני פותרת את כל הבעיות — בפשרה. בבוקר ובערב סאס, במשך היום ענית. ככה אני גם לא יורקת לבור שממנו שתיתי כל חיי, ומצד שני אני גם הולכת עם הזמן.

● ● ●

ממש לא ברור איך הגיע לביתנו עיתון כלכלי בשם מבט. נשבעת שלא אני הבאתי אותו. הגיע — נו, אז אין ברירה, דיפדפתי בו קצת. אבל לפני שהספקתי להירדם או להתעצבן — שני דברים שידיעות כלכליות גורמות לי — מצאתי את הידיעה הבאה:

הילדה המפרסמת את האי קאפרי

„על טעם וריח..."

● ● ●

מיפעל נעלי־הפלסטיק זיוונית הוציא לשוק סידרת סנדלי־פלסטיק בעלי ריח לילדים. סנדלים ורודים מפיצים ריח תות, סנדלים ירוקים בריח תפוח וסנדלים צהובים בריח לימון.

אז מייד החלטתי להעביר לבת אחי — הילדה היחידה במישפחה — זוג סנדלים בריח לימון. אבל עד שאני מעבירה משהו ליעדו, קורם כל הוא צריך להיות במכונית שלנו, שנראית כמו מחסן, במשך שבוע לפחות.

ובמשך השבוע הזה גם שני הילדים שלי נכנסים לאוטו, והם פותחים כל דבר כדי לראות איך הוא נראה מבפנים. אז הם פתחו את שקית־הניילון של סנדלי הריח, כדי להיווכח שאינני משקרת להם בעניין הריח. מאז שפתחו את השקית נתמלאה המכונית בריח לימון נהדר, תחת הריח הרגיל של המכונית, שמזכיר בית־חרושת לסיגריות.

אני לא יודעת אם יש לכם ילדות שרוצות סנדלים בעלי ריח, אבל אם יש לכם מכונית ספוגת ריח סיגריות, אז מה הבעייה לקנות זוג סנדלים ב־15 שקלים במקום בושם יקר?

● ● ●

לפי דעתם, ייכנס מיספר 108 לפקיד הממונה על החופשה שלי. אמרו לי שלפני 12 אין לי מה לבוא.

ואז, מרוב יאוש, פתאום באה ההברקה. מוניתי קח אותי למינדל־שלום. שם, במינדל־שלום, אצל הפקיד של המיספרים, לא היה תור, ומייד קיבלתי מס' 50. כמה זמן? אני שואלת אותו. בערך שעה, שעה־וחצי, הוא עונה.

במשך שעה וחצי שתיתי קפה ועשיתי תמונות־רצח והסתכלתי על חלונות־ראווה. אחר כך עליתי לקומה 14 — אפשר לקנות שם קפה וכריך, שתיתי עוד קפה, קראתי קצת עיתון, ואז הגיע תורי.

אולי אתם יכולים לזרז קצת את קבלת הדרכון, כי אני רוצה לנסוע בעוד שבועיים? אין בעייה, אמרה לי הפקידה. תקבלי את הדרכון שלך.

זה קרה ביום שלישי. ביום ראשון שאחריו הגיע הדרכון החדש שלי לביתי בדואר רשום. הייתם מאמינים דבר כזה? המשיח — אני אומרת לכם — המשיח מתקרב כל הזמן.

● ● ●

אתם מכירים את מי ששמים שלוש כפיות־סוכר בתה שלהם, ואחר כך לא בוחשים, כי הם לא אוהבים מתוק? בדיוק אותו הדבר קורה בזמן האחרון עם השיווק בשפת־ים. לא שאני מבינה למה בן־אדם רוצה לשכב שלוש שעות תחת השמש הלוהטת ממעל, החול המרגדג מתחת, כשמסביב רעש של ילדים, מטקות, טרנזיסטורים ואמהות היסטריות.

אבל מי שאוהב להישרף ובסוף להירדות, אחרי עיניוים רבים, כמו תימני־חיוור, זו הבעייה שלו. שיהנה.

מה שאני לא מבינה זה, למה כל יום ממציאים איזה קרם־שיזוף, שאם אתה מורח אותו טוב־טוב על הגוף, אתה כמעט לא משתזף. עד עכשיו היה קרם־שיזוף רוחה שמש מיספר 15, 18, 20, ואף 30, ועכשיו כבר יש אולטרסול 34 של ד"ר פישר, במיוחד למי שיש להם יחס אמביוולנטי לשמש, כלומר יחס של אהבה־שינאה.

תהנו לכם.

● ● ●

לא מזמן כתבתי איזה מתכון של ממתקים, וציינתי שצריך לשים אותו ב... רציתי לכתוב במאנז'טים, אבל נזכרתי שבעברית קוראים לזה „עטרות נייר", וכך כתבתי.

נו, אז קיבלתי איזה פרס מהאקדמיה ללשון העברית? שום פרס, רק מיכתב תלונה. למה תלונה? כי הם חושבים שצריך להגיד „סלסלות נייר" ולא „עטרות נייר". אוף, איזו שפה.

אגב, האקדמיה גם שלחה לי דף, ובו עוד כמה פנינים למשל: איך אומרים בעברית פרלינים, אתם יודעים? אומרים מוליה! ואיך אומרים כלי להגשת דגים? נונית! ואיך אומרים ארומה (טעם וריח)? בסומת!

איך אומר מאיר אריאל בשירו החדש? עברנו את פרעה, נעבור גם את זה.

● ● ●

קודם כל תסתכלו על הצילום הזה.

דוגמניות צמרת או סתם בחורות?

„איפה הן הבחורות ההן..."

מה אתם רואים? תשע בחורות. איזה בחורות? סתם. חוץ מהבלונדית בעלת השיער הארוך, תודו שאף אחת מהן זה לא משהו כשביל להתעלף. ומה הן לובשות? בגדים. איזה בגדים? כאלה שלובשים ברחוב ריינס, רחוק מדיזנגוף, נכון? תסתכלו שוב בתמונה. נכון שהשתיים המרכזיות נראות כמו מריכות של בני עקיבא?

אז עכשיו תשמעו. אלה הן תשע דוגמניות־צמרת פריסאיות של בית־האופנה הנודע לואי פרו, שהיו כאן בשבוע שעבר, כדי להציג לפנינו את האופנה העילית של עיר האורות. אני ראיתי אותן בעין בלתי־מזויינת, כשבאתי לאכול במיסעדה הצרפתית לה רולה נ'פה, שהיא המיסעדה הכי יפה בארץ (באחריות), אבל על זה בפעם אחרת.

עם הירד על הלב, הבחורות שלנו בדיזנגוף או בפינת הירקון־ירמיהו לא יותר יפות וגזעיות מהפריסאיות האלו?

דרך אגב, במיוחד הסתכלתי בזמן הארוחה על הכמות שהן אוכלות, השרופות האלה. מזה זה אוכלות? כמו פועל־בנייו רעב, וזה שוב מוכיח שאני צודקת כשאני אומרת שהשומן זה לא מהאוכל. זה מאלוהים.

אגב, מיסעדת לה־רולה נ'פה ממוקמת בקומה השנייה של גלריה 13 וחצי ביפו, ובשבתות יש להם מיזנון פתוח. אם אתם עוברים בסביבה, תיכנסו לאכול, או לפחות לראות.

(המשך בעמוד 34)

האינפלציה בפרו
4,300% בשנה!

מאת אהוד להב, סופר „מבט"

בחודש אפריל שיעור האינפלציה בפרו הגיע ל־48.6 אחוזים בחודש אחד. בחישוב שנתי מדובר באינפלציה שנתית של 4,300 אחוזים.

לדעת מומחים האינפלציה בפרו תמשיך לגדול כי הממשלה אינה מסוגלת לבלום את התהליכים האינפלציוניים.

במידה והמגמות האינפלציוניות ימשכו כך, שיעור האינפלציה עד לסוף השנה יגיע ל־9,000 אחוזים לשנה.

הידיעה בעיתון „מבט" (4.5.1989)

„אצלנו המצב לא רע..."

תיכף ומייד הבנתי מזה שמצבנו הכלכלי הוא ממש לא רע. כמה האינפלציה אצלנו, משהו כמו 40־50 אחוזים? נפלא — לא?

● ● ●

לקוראה גילה בליכפלד — תודה רבה עבור המיכתב המעודד.

● ● ●

הקורא איתן לבנשטיין כותב לי שהוא שם לב שאני משתגעת על תמונות של ילדים וילדות, ולכן הוא שולח לי תמונה של ילדה (לפי טעמו). הילדה הזאת, כותב לי לבנשטיין, מפרסמת את האי קאפרי, כשהיא „לבושה" בביגדי בוטון.

תודה לך, מר לבנשטיין, אני מקווה שזה לא מפריע לאשתך שאתה אוהב ילדות כאלו.

תשמעו משהו. אם למשל אתם מגלים פתאום, שבועיים לפני שאתם רוצים לנסוע ליוגוסלביה, שפג תוקפו של הדרכון שלכם, מה אתם עושים? רוצים להתאבד, נכון? בטח נכון. כי הרי ידוע לכל אזרח ישראלי שהתור בקופת־חולים של ההסתדרות זה מישחק ילדים לעומת התור של מי שרוצים דרכון.

אז מה עושים? בתל־אביב יש שני מקומות כאלה, אחד בקסטל והשני במינדל־שלום. אז קמים ב־6 בבוקר, מתרחצים, מתלבשים, שותים קפה, מקללים את החיים ואת מה שמצפה לנו ויוצאים לקסטל. מרחוק רואים שכל מה שחשבנו זה כלום. מגיעים לתור, קצת דוחפים, קצת מתעצבנים ו...מקבלים מיספר. המיספר שלי היה 108. שאלתי מומחים מתי,